

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobců:

a) A. G.

b) nezletilá A. B.

c) nezletilá L. B.

všichni státní příslušnost Gruzie

všichni t. č. v Pobytovém středisku Havířov, 735 64 Havířov, Na

Kopci 5

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2019 č. j. OAM-315/ZA-ZA11-ZA20-2019, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobcům nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, §14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *zákon o azylu*).
2. Proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného podali žalobci v zákonné lhůtě žalobu, v níž namítali, že splňují veškeré podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť jsou v jejich případě důvodné obavy, že pokud budou vráceni do země původu, hrozí jim nebezpečí vážné újmy. Poznamenali, že důvodem žádosti žalobkyně a) o mezinárodní ochranu jsou výhrůžky únosem jejich nezletilých dětí ze strany neznámého muže, způsobené problémy jejího manžela v zaměstnání. Konstatovali, že při pronásledování, jehož původcem je soukromá osoba, je zásadní, zda jsou státní orgány schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Žalobkyně a) žalovanému rovněž vytkla, že nepřihlédl k věku nezletilých dětí. Odkázala na § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a vyslovila názor, že je možné ji považovat za osobu zranitelnou, neboť většina vyličených událostí se odehrála (a odehrává) v době, kdy jsou její děti nezletilé. Žalovanému vytkla, že nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Správní orgán nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobců a nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobkyně a) a jejich nezletilých dětí je obava z výhrůžek neznámého muže kvůli problémům jejího manžela v zaměstnání. Žalovaný má za to, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, při rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobkyní a) a přihlédl k nim a zároveň shromáždil dostupné adekvátní informace o situaci v zemi původu žalobců, přičemž v zájmu objektivního posouzení situace vycházel z dostatečně širokého informačního základu. Situace žalobců byla hodnocena individuálně, jejich příběh byl posouzen na základě výpovědi a v porovnání s informacemi o zemi původu. Správnímu orgánu je známo, že žalobci mají v případě obav z jednání neznámých soukromých osob možnost využít právní prostředky, které jim dává země jejich původu. Informace o zemi původu uvádějí, že mají možnost obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností a tato možnost je v Gruzii stejně reálná, jako v kterékoli evropské zemi. V Gruzii existuje také možnost podat stížnost na policii v případě nelegální činnosti jejich příslušníků na Generální inspekci policie. Prošetřování probíhá standardně jako v kterékoli jiné zemi. Se stížnostmi na jednání či nečinnost úřadu se lze obrátit také na veřejného ochránce práv, jehož institut je v Gruzii velmi silný. V daných souvislostech žalovaný odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný dále připomenul, že dle materiálu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z dubna 2019 považuje Česká republika od 23. 3. 2019 Gruzii za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Nelze dojít k závěru, že by žalobcům hrozila vážná újma a že by mohli být vystaveni svévolnému nebezpečí ze strany soukromých osob za asistence státních složek. K odkazu žalobkyně a) na to, že je zranitelnou osobou, žalovaný uvedl, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a) a přihlédl i k jejímu věku a zdravotnímu stavu, taktéž se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací jejich nezletilých dětí a přihlédl i k jejich věku a zdravotnímu stavu. Poukázal na to, že žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, že žila s dětmi a manželem v pronajatém

bytě v R. Ve stejném městě žije také její maminka a bratr. Je tedy zřejmé, že žalobkyně a) a její děti mají ve vlasti dostatečné zázemí a mají se kam vrátit.

4. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. ve znění pozdějších předpisů, soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2, s. ř. s.). Soud přitom postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobci se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 1. 4. 2019 podala žalobkyně a) jménem svým a jménem nezletilých žalobců žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci údajů, které žalobkyně a) poskytla k podané žádosti a v rámci pohovoru žalobkyně a) uvedla, že je státní příslušnicí Gruzie, je vdána rovněž obě nezletilé děti jsou gruzínskými státními občany, gruzínské národnosti. Žalobkyně nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyla členkou žádné politické strany, ani politicky aktivní. Poslední místo bydliště před odchodem z vlasti měli ve městě R. Do České republiky žalobkyně přicestovala s manželem a dětmi 30. 3. 2018. Ve stejném městě žije také maminka a bratr. Opustit Gruzii se rozhodli v polovině března 2019. Její manžel poslední tři roky pracoval na stavbě v Tbilisi jako dělník. V zaměstnání skončil v lednu nebo únoru roku 2019, protože tam měl nějaký konflikt. O co šlo konkrétně, žalobkyně nevěděla. V této souvislosti ji ale několikrát na ulici zastavili neznámí lidé a vyhrožovali jí, že jim unesou děti. Stalo se to dvakrát v průběhu roku 2018 a jednou počátkem března 2019. Osoby, které jí vyhrožovaly, nezná. Na otázku správního orgánu, kolik osob ji zastavilo, žalobkyně odpověděla, že to byl jeden muž. Konkrétně jí nic nesdělil. Pouze jí řekl, že manžela zabije a děti unese. Ve všech třech případech se jednalo o stejného muže. Poté se s touto osobou již nikdy nesetkala. Když popsane události oznámila manželovi, tak ten ji k tomu nechtěl nic říci. Po zmíněných událostech se s manželem rozhodli odcestovat. Se svými problémy se na nikoho s žádostí o pomoc neobrátili. Nechtěli to řešit ani s policií, protože by to nemělo význam. Chtěli odjet. Žalobkyně potvrdila, že ona ani její nezletilé děti ve vlasti neměly žádné další potíže, nikdy také neměli žádné potíže s policií nebo státními orgány. Své problémy nezkoušeli vyřešit přestěhováním se do jiného místa bydliště jejich vlasti, protože by neměli kde bydlet. Ke zdravotního stavu žalobkyně a) uvedla, že ve třech letech jí byla diagnostikována epilepsie a v Gruzii absolvovala veškerou léčbu. V současnosti užívá léky 2x denně a potvrdila, že v Gruzii s poskytováním léčby žádné problémy neměla. Obě nezletilé děti jsou zdravé a žádné léky neužívají. Žalobkyně a) prohlásila, že v případě návratu do vlasti se obává výhrůžek ze strany uvedeného muže. Na podporu svých tvrzení žalobkyně nedoložila žádné dokumenty.
6. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany je obava z výhrůžek neznámého muže kvůli problémům manžela žalobkyně a) a otce nezletilých žalobců v zaměstnání.
7. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Konkrétně žalovaný vycházel z Informace MZV ČR č. j. 123496/2017-LPTP Gruzie, ze dne 2. 1. 2018 a z Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z dubna 2019.

8. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany plyne, že dne 23. 7. 2019 byla žalobkyni a) dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí výše uvedenými seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobkyně a) této možnosti využila a sdělila, že se nechce seznámit s uvedenými informacemi ani se k nim vyjádřit a také nechce navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí. Poznamenala, že jejich prezidentka sice řekla, že Gruzie je bezpečná země, ale to není pravda. Všude se konají mítinky a situace není klidná. Proto si myslí, že návrat do Gruzie je nebezpečný.
9. K žalobním námitkám krajský soud uvádí následující. Soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Dále soud konstatuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoli negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávním postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třeba že i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 125/2005-46).
10. Krajský soud dále zastává názor, že se žalovaný dostatečně zabýval otázkou udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav věci a opatřil si důkazy. Podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a že nemůže nebo není schopen z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého poslední trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákonného ustanovení odst. 2 písm. b) považuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Dle názoru soudu správní orgán posoudil individuální situaci žalobců na základě tvrzení žalobkyně a), které konfrontoval s informacemi získanými z různých zdrojů, které jsou součástí správního spisu, a soud se s jeho závěry ztotožňuje. Dle názoru soudu žalobci neuvedli, a ani v průběhu řízení nebyly zjištěny skutečnosti, na základě kterých by jim hrozilo v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že žalobkyně má možnost v případě tvrzených obav z výhrůžek neznámým mužem, tedy pokud by ve své vlasti čelila problémům se soukromou osobou, a to z jakéhokoli důvodu, jakožto gruzínská státní občanka právo se obrátit na policii, jak plyne z citovaných podkladů pro rozhodnutí. Ze zjištění učiněných správním orgánem nelze v žádném případě dovozovat, že by státní orgány Gruzie odmítaly či nebyly schopny žalobcům poskytnout adekvátní pomoc.

Z podkladů rozhodnutí rovněž neplyne, že by vyšetřování případné trestné činnosti v Gruzii bylo v zásadě méně efektivní, než je v zemích Evropské unie. Žalobci v řízení přitom nepředložili žádné důkazy ani konkrétní tvrzení, které by svědčily o opaku. Soud se zcela ztotožňuje s právními závěry žalovaného, proto odkazuje na podrobné odůvodnění jeho rozhodnutí, které se vztahuje k závěru, že žalobci nesplňují podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. K námitce žalobců, že nebylo přihlédnuto k věku nezletilých dětí a že je žalobkyně a) zranitelnou osobou, krajský soud uvádí, že žalovaný uvedené hodnotil, zabýval se rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a přihlédl i k věku všech žalobců a jejich zdravotnímu stavu, a soud souhlasí s jeho závěrem, jak plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které soud odkazuje, že žalobci mají ve vlasti dostatečné zázemí, mají se kam vrátit, zdravotní stav nezletilých žalobců je dobrý, žalobkyně a) pak s poskytováním potřebné zdravotní péče pro svou osobu ve vlasti žádné problémy nikdy neměla. Soud neshledal důvod pro to, aby žalobkyně byly posuzovány jakožto osoby zranitelné ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu.

11. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházely vydání napadeného rozhodnutí a žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
12. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 25. 02. 2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně